



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Flores Meditationvm

Bebius, Philippus

Coloniae Agripp., 1623

Medit. 10. De Natiuitate S. Ioannis Baptistæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59636](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59636)

gloriam eius, & proximorum vtilitatem erit, rem euulgabit, si autem redundant in salutem aliorum, non modo possunt, sed etiam debent manifestari, exemplo Apostoli, qui ad Corinthios in fide confirmandos, sublimem illam reuelationem sui raptus in tertium cœlum patefecit.

3. Mater Dei sanctissima, quia cor suum remotissimum habebat à terra, & in Deo solo, quem ardentissime amabat, defixum, idcirco in cœlis super omnes angelorum choros exaltata est. Hic modus est quem Deus in electis suis remunerandis, & reprobis castigandis tenet: vt quo amplius homo affectum suum ab amore rerum terrenarum auellit, & in amorem rerum cœlestium commutat, hoc sublimiorem in cælo sedem consequatur. Cōtrā, quo affectu & mente magis immerfus fuerit terræ, voluptatibusque & delitijs huius mundi, ac carnis firmiter ad hæserit, hoc sedem profundiorē obtinebit sub terra. Itaque si certe cognoscere volumus, quæ fors nobis obuentura sit, sublimis an humilis, felixne an infelix, diligenter affectus & desideria cordis nostri indagemus, sintne cœlestia, an carnalia & terrena, atque hinc æstimare poterimus, quid Deus nobiscum sit acturus.



MEDITATIO X.
DE NATIVITATE
S. IOANNIS BAPTISTÆ.

Luc. 1.

PVNCTA MEDITATIONIS.
*L. Elizabeth filium peperit, cum multorū
gaudio;*

MEDITATIONVM. 417

gaudio; eumque die octauo circumci-
dēs curauit iohānem vocari, patre pro-
phet ante.

II. Parenti muto, reddita est loquela,
vt Deum benediceret, proferens Can-
ticum: Benedictus &c.

III. Factus est timor super omnia mon-
tana &c. & mirabantur dicentes:
Quis, putas, puer iste erit?

FIGURAE.

ELisæus propheta resuscitaturus filium
mulieris Sunamiridis pramissit seruū 4. Reg. 4.
suum Giezi, mandans ei, vt accingeret
lumbos suos, baculumque suum poneret
super faciem mortui pueri, quem secutus
est Propheta, eumque à morte excitauit.

PROPHETIÆ.

1. Ecce ego mitto angelum meum, & pra-
parabit viam ante faciem meam. Mal. 3.
2. Parauit lucernam Christo meo. Psal. 131.
3. Dominus ab utero vocauit me, de ven-
tre matris meae recordatus est nominis mei. Esai. 49.
4. Tu puer Propheta altissimi vocaberis, Luc. 1.
praebis enim ante faciem Domini parare vias
eius.

DOCUMENTA.

DIXIT Angelus Ioannem magnum futurum coram Domino. Vnde dicimus, veram magnitudinem non consistere in amplo dominio, in opibus, rerumque multarum scientia, sed in virtutibus, & in vitæ sanctitate, quemadmodum liquebit in altera vita, quando cuique dabitur præmium secundum merita, tunc enim iusti & amici Dei, qui in mundo habitati sunt pauperes, contempti & abiecti, exaltabuntur, & inter primos cæli Senatores collocabuntur. Qui verò in mundo habitati sunt in oculis hominum magni, stabunt sub eorum pedibus, nisi deteriorem aliquem locum consequantur.

a. Cognati Ioannis urgebant ne isto, sed Patris potius nomine, vel alicuius alterius ex familia appellaretur. Verum Zacharias & Elisabeth perstiterunt in sua sententia, nec permiserunt aliud nomen ei imponi, quam ab Angelo erat parafactum. Quare exemplum datum est parentibus, ne putent honorificum esse imponere filiis maiorum suorum nomina, qui sæpè fuere profani, & gentiles potius quàm Christiani, sed nomina sanctorum & religiosorum, tum quia illa fuerunt hominum Deo gratorum, cum quorū etiam nunc regnant in cælo, tum quia sæpè numero pueri ad sui nominis Sanctum afficiuntur, eiusque virtutes libentius imitantur, & recipiunt in aduocatum.

3. IOANNI impositum est nomen, cum circumcideretur, vt intelligamus nullius nomen in librum vitæ referendum nisi prius

cor suum, animique sensus ab omnibus cupiditatibus carnalibus circunciderit, nisi omnibus desiderijs & voluptatibus illicitis mundi & carnis renunciarit: neque enim in vno eodemque corde diuersari possunt Deus simul & mundus, delitiæ diuinæ, & illecebræ carnales. Vnde si homo elegerit vnum, necesse est, vt repudiat alterum.

4. Hoc nomen, IOANNES, interpretatur gratia Dei. Itaque si velimus nobis constare simulne in gratia Dei, quemque gradum gratiæ apud diuinam eius maiestatem obtinuerimus, diligenter excutiamus vitam nostram, eamque cum vita Ioannis comparemus, cum puritate nimirum illius, humilitate, pœnitentia, sobrietate, feruore, & zelo animas iuandæ, & secundum progressum, quem in his virtutibus nos fecisse animaduertemus conuenientem vitæ Ioannis, poterimus quoque coniicere, ad quem gratiæ gradum peruenerimus.

5. Etiam si mater Dei intrasset domum Zachariæ patris Ioannis, ibique remansisset mensibus tribus, sua Christi que præsentia domui illi tantas afferens gratias & benedictiones: non tamen ideo vox illi fuit restituta, sed mutus permansit vsque ad filij circumcissionem. Vnde discimus primo, pœnas temporales huius sæculi sæpe vtilius relinqui hominibus, quam tolli, nempe ob maiorem eorum humilitatem & meritum. Secundo, Dominum solitum relinquere eiusmodi pœnas & flagella pro peccatorum nostrorum satisfactione: nam etiam quando peccatores diuinæ restituuntur gratiæ, tollatur culpa, & consequenter pœna æterna: nihilominus remanet obligatio ali-

quius poenae temporalis, quae similibus flagellis expiatur, & tollitur.

6. Zacharias post linguam diuino beneficio solutam mox primo quoque verbo erupit in laudes & benedictiones Dei, informans nos, vt simulatque cognouerimus, nos aliqua gratia spiritali, vel temporali à Domino donatos, ante omnia non ore tantum, sed etiam operibus reddamus gratias, suaeque diuinae maiestati nos gratos exhibeamus, tum quia Deus ipse in se omni laude & benedictione dignus est, tum vt gratiam acceptam conseruemus, vel etiam augeamus.

7. Ioannes à puero recepit se in desertum ad agenda poenitentiam, vt intelligamus bonum esse portare iugum Domini à prima adolescentia, bonorumque operum studio se assuefacere, dum natura adhuc tenera est, nam velut arbor iam matura & indurata potius frangitur, quam flectitur: sic homo, si ab ineunte aetate non se inflectit & inclinatur ad bonum, cum ad maturitatem peruenerit, etiamsi maxime velit, non poterit tamen, nisi cum summa difficultate, prauam consuetudinem vincere, & ad bonum se inflectere, nisi Deus potenti manu sua ei succurrat.

8. Ioanni satis non fuit in solitudine degere, sed in ea quoque sanctissimam vitam virtutibusque plenam traduxit. Vnde colligere possumus, religiosos non debere gloriari, aut securos esse, hoc solo nomine, quod versentur in religione, aut multos annos in ea consumpserint, nisi etiam sanctè & religiosè vixerint: imo nihil eis proderit, sed potius vehementer oberit, si
solo

solo nomine religiosorum contenti sint, & vitam nomini non conforment, vt enim ingredi religionem est summa perfectio, ita non viuere in ea religiose, summa est damnatio.

9. Ioannes vt secure propria perfectioni consequenda operam daret, & animam suam immunem a peccato seruaret, hominum conuersationem, & mundi tumultum fugit, docens nimirum exemplo suo, difficulter in mundo custodiri vitam innocentiam, & sanctitatem acquiri; nam vt dicit quidam Sanctus, sicut impossibile est arborem in via publica posse conseruare suos fructus vsque ad maturitatem: sic quasi impossibile est, vt homo remanens in mundo, immunis maneat a peccatis. Et sicut in eodem periculo sunt illæ arbores, quæ licet plantatæ in horto concluso, foras tamen suos ramos porrigunt, sic vt prætereant, licet arborem attingere non possint, possint tamen deiicere fructus: sic religiosi, qui existentes in cœnobijs implicant se negotijs secularibus, in magno periculo sunt, ne a diabolo bonorum operum fructibus spolientur.

10. Dixit Christus Ioannem esse lucernam ardentem & lucentem. seruo Dei & Christiano satis non est esse lucernam tantum, hoc est, vt habeat tantum fidem & nomen Christiani sine charitatis ardore, & bonorum operum luce: nec satis est hanc lucernam tantum in speciem splendere operibus bonis & pijs, sed necesse est, vt in se quoque habeat ardorem charitatis. Nam esse tantum lucernam est summa damnatio, solum splendere alijs magna est vanitas, ardere solum sibi exigui est pretij, sed ardere simul & lucere summa perfectio est.